

Femke Brockhus

KLEINE
HAPERENDE
VLUCHTEN

Roman

2022

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Ze aten tosti's als avondeten. Ze had lasagne gemaakt, maar die was zwartgeblakerd uit de oven gekomen. De schaal dampte na op het aanrecht.

Ze veegde de ketchup nijdig in grote kringen over haar bord.

Het was het enige dat mijn vader maakte, merkte ze op. Deze rotlasagne. Die aten we dan en we deden alsof we het superlekker vonden. Mijn moeder grimaste vanwege de dikke lagen taaie kaas, maar wilde hem niet ontmoedigen. Er ging een hele fles wijn doorheen en dan begon mijn vader over Salinger, ruimde mijn moeder stilletjes de tafel af en riep hij dingen als: Julia, als je maar een jongen was geweest, dan had je Holden geheten, en als hij dan echt goed had doorgedronken zei hij dat ik *verdomme* eens moest stoppen met lumelen, dat *Jerry* op zijn eenentwintigste al verhalen gepubliceerd kreeg, het meervoud van dat ene verhaal dat uit mij was gekomen, dat buiten een academische loopbaan het hoogst haalbare zou zijn om *zelf* object van studie te worden.

Ze stond op, pakte de borden en liep naar de keuken.

Hij probeerde niet aan zijn eigen vader te denken, maar onherroepelijk doemde hij op, voor het huis van zijn tienerjaren, eigenhandig gebouwd door zijn vader, met hulp van hem en zijn broer. Betonijzer buigen, funderingsgeulen graven, beton mengen, het verrees op de heuvel, tussen de bomen, met uitzicht op een klein meer: een langgerekt huis met glazen wanden, gelijkvloers, een dak waar ze even vaak op renden als op de grond eromheen.

Zijn vader had voor het huis gezeten, over het meer uitgekeken en verklaard dat hij nu klaar was. Nu waren zijn zoons aan de beurt.

Hij liet hen elke ochtend een uur zwemmen. Ze moesten zich in een oude autoband wringen die met een touw aan een boom vastzat, zodat ze op één plek bleven en alle kracht van hun slagen in de spanning van het touw overging. Waar hun vader dan op onverwachte momenten op ging zitten, waardoor de rubberen rand in hun buik trok en ze nog harder moesten zwemmen om bij de kant weg te blijven. In de winter konden ze het water in als er geen ijs lag. Ze zochten op hoe onderkoeling werkte en leerden dat het niet gevaarlijk was zolang de kou pijn deed.

Jij wordt architect, had zijn vader gezegd. Ik heb je de principes meegegeven met dit huis.

Het huis ging plat toen zijn ouders waren overleden.
Het werd met de grond gelijkgemaakt, de heuvel kreeg
de ruimte terug, het meertje was in de loop der jaren
drooggefallen.

Julia schraapte de schaal leeg, pakte een pollepel en ka-
tapulterde hompen lasagne uit het keukenraam naar
buiten.

Hij keek naar haar en dacht: straks moet ik spelen dat
ik een goede vader kan zijn.